

L'anunci té la prioritat en la missió

Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona

Una de les temptacions en el camí del seguiment de Crist, fet sinodalment —com ara se'ns demana que fem de manera més conscient—, és la d'oblidar que és un camí de lluita. No és fàcil —com no ho ha estat ni ho serà mai— ser cristià. Solament el qui lluiti per vèncer la comoditat, la recerca de solucions ràpides i fàcils, així com la temptació de pactar amb un humanisme bonàs, que redueix la radicalitat de l'evangeli, podrà seguir caminant vers la meta de la santedat i la missió.

¿No ens manca ser més clars per a dir, sense embuts, que els valors cristians tenen una font?

Enfront d'un món que no ens plau, on es fan presents massa sovint l'egoisme, la injustícia, l'hedonisme, la violència creixent, tenim clares les receptes de justícia, harmonia, compassió, solidaritat, fraternitat, perdó, sostenibilitat. Tot això és bo; però, és suficient? ¿No ens manca ser més clars per a dir, sense embuts, que totes aquestes realitats tenen una font? Els valors, que veiem tan necessaris, ¿pensem que són fàcils de sostenir sense un fonament? ¿No hem deixat Déu una mica de banda en la nostra mirada a la realitat? ¿Ens creiem de debò que sense Déu no podem fer res? Ens hem de preguntar, doncs, si entre nosaltres no està en crisi l'anunci clar i explícit de Crist.

Faig aquesta reflexió en el Diumenge mundial de les missions catòliques, el DOMUND, perquè aquesta jornada posa al davant nostre la necessitat de donar suport a l'acció evangelitzadora de l'Església per tot el món, assenyaladament en els països més pobres. M'agrada de dir que aquesta col·lecta a favor de les missions és un termòmetre de la nostra fe en Crist, únic salvador de la humanitat. Qui estima la fe

en Crist no la té tancada en la seva intimitat, sinó que, com els apòstols en els inicis de l'Església, pensa que *no podem deixar de dir el que hem vist i sentit* (Ac 4,20). Així ens ho recorda el sant pare Francesc: «Els cristians no podem reservar el Senyor per a nosaltres mateixos.»

«L'Església existeix per a evangelitzar» (EN, 14), ensenyava sant Pau VI, i ell mateix insistia: «L'evangelització també ha de contenir sempre —com a base, centre i, al mateix temps, cim del seu dinamisme— una clara proclamació que en Jesucrist s'ofereix la salvació a tots els homes, com a do de la gràcia i de la misericòrdia de Déu» (EN, 44). L'anunci de Crist té, doncs, la prioritat permanent en la missió: «L'Església no pot negligir el manament explícit de Crist, no pot privar els homes de la "Bona Nova" que són estimats i salvats per Déu» (sant Joan Pau II, RM, 44).

